

U.S.Y. Youth

Vol. 10, No. 7.

Edmonton, Alberta.

August 1954.

25 Years a Bishop

HIS EXCELLENCY ARCHBISHOP BASIL LADYKA, D.D.

10967 - 97 Street

Youth

Edmonton, Alta.

THE NATIONAL MONTHLY FOR UKRAINIAN CATHOLIC YOUTH

ЧОМУ НАМ ТРЕБА ОРГАНІЗУВАТИСЯ?

Мені приємно звернутися сьогодні до вас із справою, що є дуже важною для нас усіх.

Вашою присутністю ви показали, що справді цікавитесь справам Української Католицької Молоді, однаке багато нашої молоді навіть не належать до УКЮ і не цікавляться національними справами, багато навіть встидаються признаця, що є українцями. Такий стан є нездоровий. Ми повинні памятати, що там, де єдність і співпраця, там і сила. Так повинно бути між нашою молоддю.

Минуліх 8 місяців, як редактор "Юнацтва", я мав нагоду довідатися, які наша молодь зорганізована і як вона підтримує свої ідеї. На жаль, мушу сказати, що дуже мала частина нашої молоді належить до УКЮ. Лише яких 10%, а решта, або не дбає про рідні справи, або воліє піти до чужих.

Причини чому ми повинні братися до організації нашої молоді є різні. Але я нині буду говорити лише про дві найважкіші.

Перша причина є духовна. Ми повинні підтримувати нашу католицьку релігію, поширювати знання про український обряд і давати добрий моральний приклад для всієї молоді.

Наш український обряд є одним з найкращих. Ми повинні б ним гордитися і ставати в його обороні, а не накидатися на нього. Ми повинні ширити знання про наш обряд між нашою молоддю так, щоб всі могли

брати участь в Богослуженнях. Як то приємно бути в церкві, як всі, старші і молодь, беруть участь у відправі і прославляють Бога із широкого серця. На жаль, багато нашої молоді як прийдуть до церкви, навіть не принесуть молитвенника або вервиці, лише сидять мов на концерті чи виставі. Багато мають злій навик, по науці, як кинутъного нікля чи дайма на тацу, то виходять на двір закурити або йдуть до ресторана на каву. Чи то не встидно? Через наші Відділи УКЮ ми повинні ширити знання нашої релігії і заохочувати всю нашу молодь до більшої участі в церковних відправах.

Багато наших молодих хлопців і дівчат поволі відрікаються свого обряду. Хоч у моїй школі всі діти — католики, є лише кількох українців. Раз я спітав одну дівчину-українку до якої церкви вона ходить. Вона відповіла, що ходить до римо-католицької. На друге питання вона відповіла, що її батьки ходять до нашої церкви. Я запитав, чому це так і одержав відповідь, що задовго в нашій церкві правиться і що вона не розуміє, що відправляється і т. п. Я самий часто чув, як наші молоді казали, що воліють йти до римо-католицької церкви, бо скорше Богослуження кінчиться. Лише раз на тиждень йдуть до церкви і то так прикро вислухати Службу Божу.

Кожний член Юнацтва повинен дати приклад у релігійних справах. Ре-

лігія не є лише для старших, але для всіх. В теперішніх часах, коли моральний стан нашої молоді такий низький, ми повинні дати приклад, що не вся молодь йде злую дорогою і що може забавлятися і жити, як Церква наказує.

Друга причина, чому ми повинні організуватися, є та, щоб ми підтримували і розширювали нашу українську культуру. Наша культура є така багата й славна, що ми повинні бути горді з неї. Канада є ще молодою країною, її культура щойно розвивається. Всі народи, що живуть в цім kraї, мають щось додати до канадської культури. Ми українці можемо більше до неї додати, ніж інші народи. Наша література, мова, наші пісні, танки, наші вишивки, писанки й мальарство є одні з найкращих. Наші церкви дивують чужинців своєю красою і величавістю.

Як-то прикро почути коли дехто з нас встидається признатися, що він українець, а також сумно почути, що родичі занедбують виховувати своїх дітей у знанні своєї культури й мови. Через наші Відділи УКЮ ми повинні познайомити молодь з нашою історією і культурою так, щоб всі знали про свої народні справи. Кожний член повинен вміти читати й писати по-українськи. Скільки то тепер наших людей, що здобувають більшу освіту або майно, не хочуть навіть говорити по-українськи. Не давно я їхав автобусом, передмною сиділо двох хлопців, одного я відразу пізнав, бо він є добре відомим українським бесідником і я нераз чув його промови. Хлопець, що коло нього сидів, говорив по-українськи, а наш бесідник відповідав по-англійськи. Чи це не встид? Чому ми маємо встидатися своєї рідної мови? У

таких хвилинах нам би добре було пригадати собі ті широкознані слова о. Маркіяна Шашкевича: "Мово рідна, слово рідне, хто вас забуває, Той у грудях не серденько а лиш камінь має".

Ми всі повинні бути горді тим, що маємо свій молодечий орган "Юнацтво". Багато великих організацій не можуть цим похвалитися. Хоч наш журнал ще малий, він поволі розвивається. Тепер ми маємо поверх два рази стільки передплатників, як 8 місяців тому, але це лише початок. Ми ще можемо мати багато більше. Ми у редакції старалися всіма силами, щоб розширити наш журнал, але без вашої помочі ми не можемо багато зробити.

Два місяці тому ми в "Юнацтві" звернулися до вас за поміччю і просили, щоб кожний передплатник нам дав хоч кілька прізвищ тих з нашої молоді, що не дістають нашого журналу. Лиш двоє відповіло на наш запит: дівчина з Вінніпегу прислава нам поверх 300 імен, а юнак з Йорк顿у приєднав 50 нових передплатників. Коби ми ще більше таких мали!

Наш журнал існує, щоб обеднати всю нашу молодь у Канаді і заохочувати її до дальшої праці. Через наш журнал ми можемо познайомити українську молодь з нашою історією, релігією, літературою і звичаями, а теж інформувати про те, що різні наші Відділи роблять. Якби всі теперішні члени УКЮ причинилися до більшого розвитку нашої організації, то ми дійсно мали б сильну організацію і також більший журнал.

Наші батьки й діди тут у Канаді тяжко працювали і багато привчинилися до розбудови цього kraю. Наши церкви, народні domi, інституції і

школи, все наше народне життя повстало їх стараннями. Чи вся їх праця тепер має піти намарне через наше недбалство. Ні, ми на це є позволимо, щоб така хвилина прийшла! Це є святий обовязок нас всіх, щоб ми

підтримали й поширили ту працю, яку наші родичі так успішно почали.

Ідім вперед в єдності і згоді, щоб ми всі стали гідними синами й доньками нашої Церкви й нашого народу.

A. П.

On Christian Marriage

By Myros Kmita

What is there to think about? You go from one date to another, day in and day out till you meet your prince charming, or your Waterloo, get hitched and let fate take its course.

By using that system, it's a cinch you will not be next June's bride or groom, or any year in the future. There is no such thing as knight in shining armor, or story-book version of love. Should the inevitable happen, you do get married or just "hitched", may God give you mercy. You will need it.

Let's take a look at that eight-letter word "Marriage". A union of man and woman. What is it? What makes it tick? How can we benefit most from it? When should we serious start thinking about it?

"Bunch of malarky." You will say. "There are thousands of people getting married every year. They didn't take any special training, or course. They are living. Besides, how do you plan to put love and passion to work, according to the hook?"

Sure they are living. They have to, whether they like it or not. as husband and wife, till death do them part. In most cases, what a lovely hell on earth they make. They walk-

ed into something they knew very little about. There they are, trying to put love and passion to work, according to the latest in love stories and comic books. Poor things! They didn't even know that in marriage you control love and passion, not work it.

Instead of seriously studying, why, what, when, and how, of their future vocation, every boy and girl, from their first day at work, start dreaming of their "lover-boy" and "fair young maiden". The day when they will claim them as their own. With everyone envying them, wishing they had that "dish" or "card".

Say, one day you wake up, find your dream came true. Poor fellow, didn't know what he was saying, like a crazy fool (that's what all your friends will tell you) you proposed. Your sweet little thing, without knowing what came over her, accepted. The ceremony is over, the guests went home, feeling high. So did you. Feeling high with fatigue, excitement and dead tired. Next morning you realized what happened. There you are the two of you all alone at the mercy of this wicked world. What now? (lay the book aside, close your eyes for five minutes and think. What do you do

now? Where do you start from? Where do you go from here).

That's the question facing thousands of young inexperienced couples on their first day of honeymoon. What a pleasant thought with which to start your greatest vocation.

So you are different. You will live on love. Your affection for each other will take you over the hurdle. How long will you be able to work your love and passion? Oh yes, till you work it to death. Then you don't even have love left, with which to save your soul. Come, come, partner. Cheer up. We still have our divorce courts!

How easy harmony could be established in those homes instead of strife. How easy those first days together, courtship, engagement, marriage, honeymoon, be fond memories which would enlighten your life through trial and error.

"But I'm a Catholic. A good one at that. Things like that don't happen to us. Just to Protestants."

"Oh Yeah!" ask any priest. Each have more cases to tell you than they care to remember. Why go that far? I'm sure each one of you know a friend who was expecting a ring or a wife for a year or so, to be dropped like a hot potato, or left stranded as the guests started to arrive, or fainted several times before the ceremony was over, or saved by the bell from everlasting disgrace. Yes. Pleasant memories to carry with you for the rest of your natural life.

Ask yourself, or your best friend, what do they know about love, courtship, engagement, mutual support, fidelity, family life, Sacramental Grace, in marriage. (keep talk-

ing, we're all ears) Sure you know the answers, a la carte Hollywood style. Any takers for it.

Fortunate, as Catholics, your priest is under an obligation to give a few pointers in a form of instructions, before marriage. A method, or last resort used to snatch the two poor souls, and others that will be coming forth, from the teeth of the devil. What do you think? Is that sufficient?

That question has bothered the conscience of all Hierarchy and Laity for ages. They were not satisfied. We should not be satisfied either. They did something about it. We should do something about it. They established a special course of study, for our benefit. The least we can do is take it.

For information, ask your parish priest, or write, The Catholic Centre, University of Ottawa, Ottawa, Ontario. The cost is less than you spend on one date. It will be your soundest investment.

Improving on the Dictionary

Bargain Sale: Where a woman ruins one dress to buy another.

Boss: The man who is early when you are late and late when you are early.

Income: Something that you can't live without or within.

Movies: A place where people talk behind your back.

Perfume: An expensive commodity that sells for a scent.

Tree: A thing that will stand in one place fifty years and then suddenly jump in front of a woman driver.

1954 Marian Vidpust, Yorkton, Sask.

An estimated crowd of 4,500 attended the annual Vidpust held in St. Mary's Ukrainian Catholic church in Yorkton from July 5—8th. The beautiful church of Our Lady of Perpetual Help, located on the corner of Ontario Ave. and Catherine St., was the scene of attraction to hundreds of pilgrims from different parts of Canada and U.S., who came to pay homage to Our Blessed Lady and ask for spiritual favors. Over 900 motor vehicles were neatly parked on the Campus of St. Joseph's College and neighboring streets.

Very Rev. John Bala, C.Ss.R., Rector and Parish Priest of St. Mary's Church, commenced the 1954 Vidpust with a Moleben to the Blessed Virgin Mary and delivered the opening sermon. This was followed by a solemn procession through the monastery gardens. Very Rev. Father J. Bala, CSs.R. carried the Blessed Sacrament under a portable canopy. Rev. Frs. P. Maluga, C.Ss.R. and M. Bzdel, C.Ss.R. acted as deacons during the procession.

On Monday, July 5, Low Masses were heard at 7:30 and 9:30 a.m. At 10:30 a.m. Rev. Father Paul Maluga, C.Ss.R. celebrated High Mass and delivered a sermon. At 7:00 p.m. Very Rev. Fr. J. Bala, C.Ss.R. again sang Moleben in honor of Our Lady and delivered a special sermon on this occasion.

On Tuesday morning Low Masses were said at 6:00, 7:00 and 9:00 a.m. respectively. At the 10:30 High Mass Rev. Father Stephan Maslo, C.Ss.R. delivered a sermon on the patronage

of the Blessed Virgin Mary. In the evening numerous pilgrims were seen hastily walking towards St. Mary's Church where Rev. Fr. Maluga, C.Ss.R. celebrated Vespers. Very Rev. Father J. Bala, C.Ss.R. once again delivered a beautiful sermon on the necessity of obeying one's conscience and the spiritual benefit derived therefrom. Confessions were heard till late at night. The luminous 15 foot cross near the church looked very attractive in the dark.

On Wednesday morning two Masses were simultaneously celebrated at 6:00, 7:00, 8:00 and 9:00 o'clock respectively. One Mass was said in the church and other in the basement chapel.

At the 10:30 Pontifical Mass celebrated by His Excellency Bishop Andrew Roborecky, D.D., of Saskatoon, the pilgrims witnessed how Fr. Michael Bzdel, C.Ss.R. of Wishart, Sask., was raised to Holy Orders. Attended by Very Rev. Fathers Stephan Bachtalowsky, C.Ss.R. and John Bala, C.Ss.R. as co-celebrants, Very Rev. Father Vladimir Malanchuk, C.Ss.R. as archdeacon, Rev. Fr. Stephan Harvanko, C.Ss.R. as deacon and Rev. Fr. Stephan Maslo, C.Ss.R. as Master of Ceremonies, His Excellency imposed his hands upon Fr. Bzdel, C.Ss.R., in a very impressive ceremony after the Major Entry. The eyes of the whole congregation were focused towards the altar when His Excellency placed the omophor upon the deacon's head and solemnly pronounced the sacred words of ordination. He then pre-

sented the newly ordained priest with the insignia of priesthood to which the choir responded with a cheerful "Aksios" under the direction of Mr. Alex Karapita. Very Rev. Father Vlad. Malanchuk, C.Ss.R. delivered a suitable sermon on this occasion. During the Mass over 300 pilgrims received Holy Communion from the hands of His Excellency and the newly ordained priest. After Mass the newly ordained priest gave a special blessing to his parents, brothers, sisters, relatives and to all those who approached the altar. A banquet followed in St. Mary's parish hall.

At 4:00 p.m. Rev. Frs. J. Bala, C.Ss.R. and S. Harvanko, C.Ss.R. sang Moleben in honour of Our

Blessed Virgin Mary. This was followed by blessing of holy water at the font near the grotto of Lourdes located in the north-east corner of the monastery garden. The pilgrims then had their religious articles blessed and marched off processionally to church to receive the final blessings of the Holy Sacrament.

On Thursday Low Masses were said at 6:00 and 7:00 o'clock. At 8:00 a.m. a Requiem High Mass was celebrated by Rev. Paul Maluga, C.Ss.R. for the deceased benefactors of the Ukrainian Catholic Mission and the final sermon was delivered by him.

The 1954 Marian Vidpust has left another interesting page in the annals of Our Lady of Perpetual Help in Yorkton, Sask.

Choosing Your Life's Work . . .

MEDICINE AS A CAREER

Medicine has become one of the most glamorized of all professions and becoming a doctor has become a pinnacle of achievement for many persons, both students and parents. It is every parent's wish that at least one person from the family becomes a doctor.

Many persons want to become a doctor because of the social prestige which goes with such a position. Many more want to become a doctor because of the vast sums of money which they expect to rake in. Relatively few enter the profession because they have a genuine desire to help alleviate human suffering and because they would enjoy doing such work for their lifetime. Would

there were more of these sincere people.

Medicine is a very noble profession and one that requires a great deal of personal sacrifice in order to live up to the ideals as set forth in the Socratic oath.

If you are planning to enter the medical profession not through any love for it but because your parents want you to do so, or because you are out only for the money, then you would be much better off doing something else. A person should enjoy his life work.

The requirements for medicine are among the highest of any profession. For admission to university, a person must have his complete Grade twelve matriculation with an average of 65 per cent in his work.

Once a person is admitted to the university, he must take a two-year Pre-Med course or a three-year science course before he can be accepted into the actual medicine course. A person must have an average of at least 65 per cent in each year's work in order to be eligible. However, this does not always guarantee acceptance. Since every university has a set number of students it can accept in any one year into medicine, the students with the highest marks are generally given preference.

After completing a strenuous four-year medical course, a person must then serve in some approved hospital as an interne for a period of one or two years. Only then can a person become a certified general practitioner of medicine. Many provinces require a would be practitioner to pass a certain test before giving permission to establish themselves.

Should a person want to become a specialist in any phase of surgery or medicine, he must then take up a post-graduate course which may last up to four years, depending on what the interest is.

As you can see, it is a rather difficult and perseverant grind before a person can achieve the status of a Medical Doctor. Also, the amount of money spent in the process is quite large and requires considerable financial backing. An exceptionally bright student may always win some scholarships to help boost his income. Although it's a tough struggle, it's always worthwhile.

There may be times when you will have many sleepless nights, when you will have to wait a long time before some people pay you, and when you will have to sacrifice

many personal pleasures for your work, but you will experience a feeling of really having accomplished something worthwhile in life by relieving the suffering of your fellowman.

Good doctors, skillful, considerate, helpful, humane, and God-fearing, are always in good demand. Will you be one of them?

Mundare U.C.Y. Hold Drama Festival

The Mundare U.C.Y. recently held its annual drama festival. This year's dram attracted a large crowd despite the unfavourable weather.

Participants of the oratorical contest were: Phyllis Topilko, Ann Kostiuk, Loretta Lysakowsky, Adolf Nay, Joe Kostiuk and Jim Cikaliuk. The play, St. Julia, the Martyr, was highly active and was displayed very effectively by the supporting cast.

Medals given or the oratorial contest were awarded to: Phyllis Topilko, Adolf Nay, and Joe Lysakowsky, first, second and third in their respective order. The honour medals were presented by Mr. Mike Stepanski, the mayor of Mundare, for the National Hall, Mrs. J. Topilko for the Mundare U.C.W.L. and by Father Soroka for the Basilian Fathers. The play was produced by Sister Marion who was kind enough to offer her services in the interests of the Mundare U.C.Y. and St. Mary's Sodality.

Said an advertising man as he proposed: "This is the last time this astounding offer will be made."

In Defense of Ukrainians

by M. LUCHKOVICH

PART THREE

The editor of the Calgary Herald emphatically insists on Canadianism, even to the point where our immigrants will have to break all ties with the old country. The alien would thus be forced to conform to a set mold, subjected to a Procrustean formula and drab uniformity, with no thought given to what he might contribute in the process, or whether that contribution would benefit such Canadianism.

When the editor of the Herald accuses the Ukrainians of being too interested in the Soviet Ukraine instead of Canada and becoming good Canadians, he does not even distinguish between the Anti-Soviet Ukrainians and the Pro-Soviet Ukrainians. From his language it must be inferred that all Ukrainians are Communists, which is ridiculous.

"There is nothing so shallow," says Prof. Watson Kirkconnell, President of Acadia University, in his 'CANADIAN OVERTONES', "and sterile as the man who denies his own ancestry. The 100% American or Canadian is commonly one who has deliberately suppressed an alien origin in order to reap the material benefits of well-advertised loyalty. There can be little hope of noble spiritual issues from a prostituted patriotism. Unfortunately, it is abetted by the ignorant assumption of many an English-speaking citizen that alien origin is a natural mark of inferiority. He who thinks thus is a mental hooligan — whether he be

a lawyer, militia-colonel, or a bishop (my injection: like Bishop Lloyd) of the church. What we sorely need, on the contrary, is enough common intelligence to recognize both the rich diversity of racial gifts on this earth and the strength which racial roots can contribute to the individual.

"We do not think less of the Scot because of his proud wristfulness towards the land of his origin — nostalgia still has power to stir the Scotch Canadian who is four generations removed from the country of his forbears. As a Canadian, he is not poorer but richer because he realized his place in a notable stream of human relationships down through the centuries. His sense of the family, the clan, and the race can scarcely fail to vitalize the quality of his citizenship. He grows greater than himself by virtue of his conscious pride in the past and his determination to be worthy of it.

"Prophetic hopes would envisage a future Canada in which every individual would be thus inspired to fuller citizenship by his realization of his origin, whatever that might be. There is already, however, grave danger of the third and even second generation of Swedish, Ukrainian and other important groups of turning their backs on the language and history of their own people in a hasty act of renunciation. That they should be speedily integrated into loyal citizens in co-operation with our general Canadian population is of course, of supreme national im-

portance. But it would be a clumsy stripping away of all those spiritual associations with the past which help to give depth and beauty to life."

LORD TWEEDSMUIR, former Governor-General of Canada, expressed a similar view-point while on tour in Manitoba, 1936:

"Every Briton and especially every Scotsman must believe that the strongest nations are those that are made up of different elements. The Ukrainian element is a very valuable contribution to our new Canada. You have accepted the duties and loyalties as you have acquired the privileges of Canadian citizens, but I want you also to remember your old Ukrainian traditions — your beautiful handicrafts, your folk songs and dances, and your legends. I do not believe that any people can be strong unless they remember and keep in touch with all their past. Your traditions are all valuable contributions towards our Canadian culture which cannot be a copy of any one old thing — it must be a new thing created by the contributions of all the elements that make up the nations — **you will all be better Canadians for being good Ukrainians.**"

So when the Editor of the Calgary Herald says the "Ukrainians are more interested in the fate of the Soviet Ukraine than in Canada or in being good Canadians", he is being effectively answered by man of his own race. In reply to the implication that all Ukrainians are Communists because they are interested in the Soviet Ukraine a quotation from a Winnipeg Free Press report, Sept. 7th, 1951, on the 60th Anniversary of the First Ukrainian Settlement in

Canada will serve as an adequate answer:

"It is a harsh and offensive error to believe, as the Communists for their own sinister purposes would like us to believe, that these Canadians are adherents of the Communist creed of hatred and violence. This is nothing but a slander on decent Canadians. A small and unrepresentative minority among Ukrainians, as among other peoples, may be tainted with Communism. They are opposed and repudiated by the decisive majority whose loyalty as Canadian citizens is absolute and unquestioned."

The vast majority of Ukrainians in Canada know Russia too well to become Communists. And the reasons can be found in an article by the Regina Leader-Post, July 20, 1951, entitled:

A STUDY IN CONTRASTS

"Two new dispatches which appeared a few days apart threw up in bold relief one of the basic differences of life under Communism in Russia and under democracy in Canada.

"One told of a growing movement directed from Moscow to stamp out the glorification of Ukrainian art, and literature which does not distinguish between the old "depressed Ukraine," and the present-day Ukraine as it has been 'liberated' by the Soviet. This is but the facet of the Ukraine aim to make all its diverse peoples conform to the Communistic mold.

"The other announcement from Ottawa that Canada's prime minister shortly will fly to pay tribute officially, on behalf of the Canadian Government, to Icelandic and Ukrainian peoples who have put down

their roots in the new land of freedom. While in the West, Mr. St. Laurent will participate in celebrations marking the 60th Anniversary of the First Ukrainian Settlement in Canada.

The tolerant Canadian Democracy believes that all peoples who have come from many different lands can be good Canadian citizens while they still retain their racial cultural links. In fact, we have encouraged this fully conscious of all the advantage Canada eventually will derive by drawing from the best in literature, art, music, and drama from the older lands. Our culture as it develops will be stronger for merging of the rich language of the old with the virility of the new.

"The prime minister's western trip will serve to emphasize that freedom and racial tolerance are not meaningless words under Canada's democracy, as they are in Soviet thralldom."

(To be concluded)

ЦІНА ОДНОЇ ОПЕРАЦІЇ

Августин захворів і мусів піддатися операції. На щастя був у нього причіль-хірург. Вони в усьому погоджувалися, за винятком одного — ставлення до релігії: хірург був людина віруюча, а Августин — збайдужків до релігійних справ. Хірург старався переконатиного друга, але він був глухий на всі його докази.

Хоч лікар попередив, що операція буде важка й сполучена з небезпекою смерті, все ж не пощастило йому навіть в обличчі найбільшої небезпеки вивести Августина з стану повного збайдужніння до Божих справ. Та все таки Пан-Біг не хотів

смерти грішника, операція вдалася і Августин почав швидко повернутися до здоров'я.

З вдячністю він ожидав свого друга, щоб подякувати йому за рятунок і заплатити за труд. Побачивши його не знаходив слів подяки та просив ставити будь-яку ціну за операцію, він все заплатить.

— Заплатиш кожну ціну? — запитався поважно хірург. — Даеш на це слово?

— Так, — відповів впевнено Августин.

— Добре, — сказав хірург. — Обіцяй мені, що кожної суботи відмовлятимеш вервицю в моєм наміренні. Це моя ціна за операцію.

Августин був сердитий, всіми силами відмовлявся, але хірург мав його слово і був неуступчивий.

І Августин почав що-суботи відмовляти вервицю. Зумисне говорив молитви без думки, просто зі злістю. Але говорив, бо хотів дотримати слова.

Та сталося так, що одної суботи він мусів вийхати літаком до Лондону. Розкладаючи собі час, забув про те, що має відмовити вервицю. Пригадав це в останній хвилині і тоді наборзі почав відмовляти. Коли скінчив, вхопив валізу і миттю кинувся до авта. Та було вже запізно. Приїхавши на летовище дізнався, що літак саме відіхав.

Сердитий на приятеля і на себе самого вернувся додому. З пересердя весь день просидів в хаті і лише під вечір вийшов купити собі газету. Відкрив її і оставів. Літак, що ним він мав їхати, розбився і всі подорожні згинули.

Августина врятувала вервиця. Августин навернувся і далі жив свято, по Божому.

Crowned Queen at U.C.Y. Carnival

Victoria Ratushniak was crowned queen of the 4th annual Canora UCY carnival held in the Ukrainian Catholic hall Thursday, June 3. The other princesses were Iris Halukc, Victoria Shiposh and Anne Wonsiak.

The event was opened with various booths of bingo and dancing to music by Ed Sleeva and his orchestra of Canora. At about 11:30 p.m. the procession of candidates was led by Mary Ann Kowbel, Ralph Lysyshyn, Evelyn Werbowetski, and Modest Kowbel carrying the queen's bouquet and the corsages. These children were followed by three of the candidates for the Interparochial Children's Contest for Summer Camps, Alvina Blahitka, Jeanette Evasheski and Violet Parnetta carrying the princesses' crowns. Last year's queen, Eugenia Makowsky, followed.

Opening remarks were made by the UCY president, Steve Kobrynsky, who also introduced the candidates. Rev. Father Wasilishen thanked the candidates and members for making the carnival a success. In the absence of Mayor Daniels, deputy mayor, Norman Swerhone crowned the queen and the princesses, who were announced in alphabetical order. Father Wasilishen presented the queen with a set of luggage, a pullman bag and a weekend case, and each of the princesses with a matching train case. Miss A. Zuck robed each candidate and presented the queen with a bou-

quet of roses and a corsage and corsages for each princess.

Alvina Blahitka was winner of the Interparochial Children's Camp Contest and Father Wasilishen presented each of the three children with a gift.

The ticket prize winners were C. Novakowski of Fort St. John, B.C., 1st prize, eight-person set of silverware; 2nd prize, silver cream and sugar set, Victoria Ratushniak, the queen; 3rd prize, blanket, J. Kortellos, Preeceville; and 4th prize, silver candle holders, B. Korol of Donwell. The queen and princesses then had their private dance and the evening ended with more dancing. Lunch was served by Mrs. J. D. Ludba, Mrs. M. B. Diakow, Mrs. P. Seneshen and Mrs. W. Yarish of the Ukrainian Women's League.

Members of the UCY organization and Catechism class of Sts. Peter and Paul Ukrainian Greek Catholic Church, Canora, celebrated the Marian Year celebration Sunday, May 300, by all receiving Holy Communion at Low Mass celebrated by Father Wasilishen, and attending a Communion breakfast at the hall. In the afternoon a number of them motored to Yorkton where there was a "Special Rosary" and Benediction in honor of the Blessed Virgin Mary. They also attended the concert in St. Mary's hall, and sponsored by the Yorkton Parish.

—ZENON DIAKOW.

КАРНАВАЛ УКЮ В ЗАХІДНОМУ ЕКЗАРХАТІ

В цьому беруть участь 33 контестантки. Коронація відбудеться 4. вересня 1954 р. Ціль карнавалу: зібрати фонди

на потреби Єпархіальної Управи УКЮ та на організаційний фонд Централі Українців Католиків Західної Канади.

Контестантки Карнавалу:

Orvelia Antoniak
Kamloops, B.C.

Helen Bilo
Rossington (Atha.)
Alberta

Elizabeth Chemerinski
High Prairie,

Olga Cholak
Prosperity, Alta.

Leona Hawryluk
Mundare, Alta.

Betty Horon
New Kiew, Alta.

Susie Hrabec
Holden, Alta.

Mildred Jablonski
Derwent, Alta.

Reta Kitt
Innisfree, Alta.

Mary Kochan
Vancouver, B.C.

Eugenie Kokotyn
Haight, Alta.

Jane Koska
Edmonton, Alta.

Florence Koziak
Skaro - Star, Alta

Evelyn Kurylo
Smoky Lake, Alta.

Irene Kurylo
Edmonton, Alta.

Isabelle Lehun
Calgary, Alta.

Verna Letwin
Lamont, Alta.

Caroline Luciw
Vernon, B.C.

Annette Ann Lytwyn
Lavoy, Alta.

Marjorie Malowany
Redwater, Alta.

Anne Mastaller
Carvel, Alta.

Elizabeth Onysyk
Derwent, Alta.

Helen Prusak
Elk Point, Alta.

Olga Romaniuk
Derwent, Alta.

Elizabeth Roszko
Rochfort Bridge, Alta.

Mrs. Olga Rowse
Drumheller, Alta.

Doris Rzyzki
Elk Point, Alta.

Theresa Sereda
Calmar, Alta.

Catherine Shular
Edmonton, Alta.

Olga Shostak
Bonnyville, Alta.

Elizabeth Strilchuk
Bawlf, Alta.

Jean Trach
Thorhild, Alta.

Joan Warawa
Vegreville, Alta.

УКРАЇНСЬКА КАТОЛІЦЬКА МОЛОДЬ ЗАХІДНОЇ КАНАДИ В ПОКЛОНІ МАРІї

Делегати й учасники з'їзду УКЮ в Едмонтоні, що відбувся у днях 3. і 4. липня 1954 р.

РІЧНИЙ ЗВІТ ВСЕКАНАДІЙСЬКОЇ УПРАВИ УКЮ

Рішенням Всеканадійського Конгресу, що відбувся в Едмонтоні у липні 1953 року, Едмонтон став осідком усіх краєвих католицьких організацій на наступні два роки. На тому ж з'їзді ми були вибрані до Народньої Управи УКЮ. Якраз минає рік відколи нам повірено цей почесний обовязок. Уважаємо своїм обов'язком звідомити наших Високопреосвящених Владик, священиків, католицькі організації, а головно Єпархіальні Управи УКЮ про нашу скромну працю, наші осаги, невдачі та проблеми, як також дати начерк плянів на наступний рік. Хочемо це зробити оцім звітом.

1. ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ ПЕРЕГЛЯД

Подаємо загальний звіт та згадаємо важніші події, що відзеркалюють життя і працю УКЮ по цілій Канаді. Подрібні звіти зроблять за себе Єпархіальні Управи.

У тому році Народня Управа відбула сім засідань. Справи, що на них обговорювано, подані нижче в цьому звіті. Наші представники брали участь у Єпархіальних З'їздах у Саскатуні та Едмонтоні. Ми старалися бути у постійнім листовім контакті з усіма Єпархіальними Управами. На основі звітів, що ми їх одержували від поодиноких Єпархіальних Управ, звідомлень у часописах, головно в ЮНАЦТВІ, можемо ствердити, що цей рік записав у хроніці УКЮ чимало важливих подій в усіх Екзархатах, найбільше з ділянки організаційної та релігійної: епархіальні, окружні з'їзди, Марійські здвиги, реколекції, спільні св. Причастя тощо.

Західний Екзархат начисляє 27 відділів, з того 6 новозаснованих, точ-

ніше відновлених. Між замітнішими подіями — це Марійський Здвиг злучений з конвенцією молоді, велика підготовка до епархіального карнавалу, що відбудеться 4. вересня і в якому змагаються 33 кандидатки.

У Саскачеванськім Екзархаті засновано кілька нових відділів, відбуто з'їзди в Саскатуні та Йорктоні і два окружні з'їзди. На окрему згадку заслуговують Марійські Здвиги у Саскатуні і Йорктоні.

У Манітобському Екзархаті відбуто у листопаді Єпархіальний З'їзд УКЮ і два окружні з'їзди. Відділи УКЮ брали участь у Марійських здвигах як також доловили свою цеголку до купна оселі Україна Парк. На ту ціль влаштували карнавал.

Найменше вісток маємо з найбільш віддаленого Східного Екзархату. Великі здвиги молоді у Мон特реалі і Торонто — це головніші події. З приємністю відмічуємо, що у Судбурі знаходиться дуже активний відділ УКЮ.

2. ЮНАЦТВО

Рішенням Всеканадійського З'їзду УКЮ, 1953, ЮНАЦТВО, орган УКЮ, став нашою відповідальністю, як і найбільшою журбою. Про наші успіхи та невдачі говорить самий журнал, як також нижче поданий фінансовий звіт. Ми були щасливі, що за головного редактора мали п. Антона Царука, який з вдяки ширій кооперації редакційної колегії, дописувачів світських і духовних, як також численним репортажам пр діяльність УКЮ з цілі Канади, зумів редакційну ділянку держати високо. Адміністраційну ділянку з повним відданням і совісно

вела п-і Геня Боднар. Ми всіх згадуємо з вдячністю.

Вжито багато засобів, щоб придбати нових передплатників для ЮНАЦТВА. Лютий був призначений як місяць преси. У цьому ми мали певні осяги, але вони далекі від задоволяючих.

З передплат та збірок на пресовий фонд вплинуло дещо жертв, що частинно покрили видатки ЮНАЦТВА, але на жаль, вони були замалій тому на нашому журналі стоять великий довг. Коли приглянутися скількості передплатників в поодиноких Екзархатах, то бачимо, що вона дуже мала в порівнянні до скількості нашої молоді. Щоб наш пресовий орган міг добре розвиватися, він потребує сильної фінансової основи та відповідного апарату. Коли приглянутися приходам та розходам ЮНАЦТВА, то приходимо до переконання, що треба потрібних засобів, щоб забезпечити існування нашого пресового органу, його постійне видавання та його належний рівень. Чи може це забезпечити наша організація УКЮ?

Чи обійтися без патронату одиниці, що розпоряджає всіми засобами та є приготована покрити наші недостачі, чи продовжати видання наслідок нашої частинної чи цілковитої невдачі?

3. ЧЛЕНСЬКІ ПОСВІДКИ І ВІДЗНАКИ

Народня Управа подала про друк членських посвідок коштом 21.70. Цей видаток по рівній частині мала покрити кожна з 4-х дієцезіяльних управ. Дотепер нічого не одержано. Членські посвідки розіслано до Єпархіяльних Управ: Західний Екзархат 350, Саскачеванський 350, Манітобський 300, Східний 00. З кожної річ-

ної членської вкладки (\$1.00) до каси Народньої Управи має прийти 25 ц. Тільки частину членських вкладок ми одержали зі Західного і Саскачеванського Екзархату.

Членські відзнаки це брошки: на тлі кленового листа вимальований тризуб з хрестом та напис УКЮ. Від попередньої управи ми перебрали 47 таких відзнак і їх роздали до Саскачеванського Екзархату 25, до Західного 22. Роблено старання дістати більше таких відзнак, однак до тепер без висліду.

4. СТАТУТ УКЮ

Домініяльний З'їзд у 1953 р. зробив ревізію правильника УКЮ та поручив Народній Управі подбати про його видання. Дотепер цього не зроблено, бо:

а) На тім самім з'їзді поручено кожній єпархіяльній управі забрати провірені конституції домів, а вдома перевірити їх ще раз, подати свої зуваги, переговорити їх зі своїм Екзархом та одержати від нього апробацію. Цього не поладили ще всі єпархіяльні управи.

б) Друк накладу 2,000 примірників винесе приблизно \$400. На ту ціль прийдеться кожній дієцезіальній управі зложить по \$100. Як тільки кожна управа виповнить свою квоту, тоді друкування конституцій може іти вперед.

5. ПЛЯНИ НА НАСТУПНИЙ РІК

З початком шкільного року Народня Управа відбуде чергове засідання та зготовить начерк праці на біжучий рік. В тій цілі буде виданий обіжник. Зараз предбачуємо, що предметом нашого особливішого старання будуть: орган ЮНАЦТВО, видання конституцій і найближчий все канадійський з'їзд, що відбудеться літом 1955.

Кінчаючи оцей наш перший рік складаємо ширу подяку нашим Високопреосвященним Екзархам за цінний патронат, Всечеснішим Отцям за батьківську опіку й провід, Єпархіальним Управам за ширу співпрацю та всім організаціям, як і одиницям, що у чомунебудь нам допомогли — шире спасибіг.

ЗА НАРОДНЮ УПРАВУ УКЮ:

Мартин Боднар, голова
Петро Козяк, заст. голови
Йосифа Байдужа, писарка
Лаврентій Мутал, скарбник
д-р Віктор Байрак, п'ятий член

РЕЗОЛЮЦІЇ З'ЇЗДУ УКЮ

ДЕЛЕГАТИ І ДЕЛЕГАТКИ IV. З'ЇЗДУ КАТОЛИЦЬКОГО ЮНАЦТВА АПОСТОЛЬСЬКОГО ЕКЗАРХАТУ ЗАХІДНОЇ КАНАДИ, що відбувся в Едмонтоні у днях 3. і 4. липня Ц. Р., прийняли такі РЕЗОЛЮЦІЇ:

1. Пересилають через Апостольську Делегатуру в Оттаві вислови синівського віddання Христовому Намісникові і найширішу подяку за батьківську опіку над Українською Католицькою Церквою в Канаді.

2. Пересилають найширіші бажання Його ВПреосвященству Кир Василієві, Архиєпископові у Вінніпегу, з приводу 25-річчя його Архиерейської кермани Церквою українців католіків у Канаді та просять Бога, щоб кріпив його здоровям і давав силу до дальшої праці.

3. Приносять свій поклон всім Архиереям Української Католицької Церкви в Канаді і дякують за їх провід та журу про розвій релігійно-

го і національно-громадського життя спільноти канадійських українців. Зокрема складають свою синівську любов Його Преосвященству Кир Нілєві, Єпископові Західного Екзархату, за його опіку над усіми проявами організаційного життя.

4. Наши предки, славні князі України, віддали були українські землі під покров Пречистої Діви Небесна Мати є Матірю нас усіх. Тому ми передаємо під її покров теж усю нашу українську молодь у Канаді і благаємо, щоб вила в наші серця благородні почування думки і чину на славу Божу і добро української спільноти.

5. Кличемо ще раз усю молодь: Українсько-канадська католицька молодь, організуйся у своїх товариствах! Хай не буде ніодного юнака і юначки, що не були б у рядах своєї організації. Вимогою хвилини є вести посильну працю на місцях разом з іншими організаціями, що існують у нашему Екзархаті.

6. Організаційним журналом українсько-канадської молоді є місячник "ЮНАЦТВО". Складаємо призначення дотеперішній редакційній колегії за її працю і просимо дальнє вести розпочате діло. Закликаємо і зобовязуємо кожного члена УКЮ читати, передплачувати і поширювати цей єдиний орган української католицької молоді у світі.

7. Молодь — майбутнє кожного народу. Як її виховаемо, таких будемо мати провідників. Тому допомагаймо по колоніях, містечках і містах вакаційним рідним школам, як теж постійними рідним школам. Крім цього кладемо нашим родичам на серце такі дві справи:

а) просимо дуже постаратися про те, щоб у всіх більших осередках, де живуть канадські українці, були цілоденні сепаратні школи з учительським складом українського походження; це життєва справа української спільноти в Канаді в її дальшому розвою і в збагаченні всеканадського життя;

б) помогти нашому Преосвященному Владиці в тому, щоб у столиці Алберти стала діяти Академія для дівчат і Колегія для хлопців.

8. У світі пробивається той, хто має більше знання. Людське вміння побільшує знання чужих мов. Наши батьки вложили великий матеріальний і моральний вклад у розвій Західної Канади. Ми хочемо цей вклад закріпити і побільшити. В наших змаганнях поможет нам багато знання української мови, якою говорить 50 міліонів співбратів. Тому просимо уряд, як також університетські чинники нашої провінції, щоб вони для добра нашої провін-

ції і добра нашої батьківщини Канади створили в ці історичні хвилини змагань з безбожним комунізмом усього демократичного світу катедру української мови в Албертийському Університеті так, як це є вже в інших провінціях.

9. Ми свідомі тої великої праці, що її вложила Українська Католицька Церква в розвій української спільноти в Канаді. Молодь складає своє найвище признання тим усім юнакам і юначкам, що викресали бжання посвятитися євангельським радам, і закликає всіх інших,, які чують у собі голос Божого покликання, щоб збільшували ряди світського й чернечого духовенства.

10. Підтверджуємо ще раз наш тісний звязок з молоддю українського роду в цілому світі, зокрема з тими українцями, що борються в Україні проти червоної тиранії і тим кладуть основи під безпеку для вільного світу. Ми їм висказуємо свій глибокий подив.

St. Mary's Youth Club, 1929 - 1953

St. Mary's Church of Sudbury celebrated its 25th Anniversary recently and we have tried to trace the growth of the Youth Club through the years.

The first Y.P.C. was organized in 1929 by P. J. Zahavich. The original membership was around 300 and Father John Kolcun was spiritual director. The club went into action immediately and a hockey and baseball club were organized with the hockey team win-

ning the championship in 1931. As usually happens, some of the members married and the club became quite inactive around 1932.

However, in 1933 activities were resumed anew. Ukrainian dancing became an important part in the youth program. Steve Yemchuk and later Mr. Pawlich instructed the dancers and Bill Yashan was boxing coach for some of the boys. The membership by this time had increased to approximately 70 and

many of those members are now active in the adult organizations of the parish. The club was guided by Fathers Kamineck and Ircha.

There seemed to be a lull in the activities of the club during the years 1938-45, which was probably

due to the Second World War. In 1946 Father Horoshko renewed activities of the youth and that same year three delegates were sent to the Convention in Toronto.

In December of 1947 Father B. Dzurman came to Sudbury and

ST. MARY'S, SUDBURY, Y.P.C., 1929

ST. MARY'S, SUDBURY, U.C.Y., 1954

earnestly went about helping the youth club. The membership increased and, with well-organized activities funds were raised to supply the parish with office equipment.

In 1948 again two members were sent to the Toronto Convention.

In the spring of 1949 the youth acquired a clubroom all its own by cleaning and redecorating the old furnace room. This has been the centre of club action since then, although the members at present have taken a stab in cleaning out the basement of the Fournier block that the church recently acquired.

Today the general membership is about 80, with a well-rounded out program of activities. The monthly Communion and Breakfast attracts between 30 and 35 members. A monthly bulletin called "Club Chat-ter" is published and keeps everyone posted on Club happenings. During the year 1953-54 the youth has donated \$600 towards the renovating of the church.

Since the parish acquired the Villa Maria, a summer camp on Lake Richard, the youth has taken advantage of it and winter finds everyone out tobogganing and skating. With the coming of warm weather bathing suits, outboard motors and barbecue racks make their appearance and the Executive is kept busy planning a summer program.

A great deal of credit goes to the presidents of recent years, namely Julie Bohush, Myros Kmita, Dmytro Lukey, Olga Labunsky and at present Natalka Lesko, for their splendid leadership and hard work for constant improvement.

The Club has not been organized mainly to entertain our youth but

for the purpose of bringing them together and developing them spiritually and socially.

—Elsie Domaratzki.

—o—

Plain Lake U.C.Y. Notes

The Plain Lake Catholic Youth Organization held their annual meeting with 23 members present, and as our spiritual director, Rev. V. Tarnawsky.

The new executive consists of: President, Steve Kitt; vice-president, Paul Palsitt; secretary, Emily Chmilar; treasurer, Victor Luzowy; advisors, Bill Laniuk and Rosie Humeniuk; entertainment committee, Lilly Hayduk, Gladys Matwe, Mary Florko, Jimmy Laniuk, Nestor Humeniuk.

After the elections a few words were given by Rev. Tarnawsky about Taras Shevchenko and the coming U.C.Y. Radly at Edmonton.

During the past year the youth sponsored other successful social nights. We all hope to continue this helpful organization and attend all the meetings and social night sponsored by the U.C.Y. of Plain Lake.

—EMILY CHMILAR.

—o—

Overheard at a club meeting

"Wowee!" the girls exclaimed, as a male member walked into the club-room in a smart new suit. "Isn't that suit ever smart!"

"See that," one of the boys announced solemnly. "They're not interested in you. Just your clothes and money."

—Marcel Frankow

U.C.Y. CARNIVAL

EDMONTON, ALBERTA

CROWNING OF THE QUEEN AND THE DRAW

SATURDAY, SEPTEMBER 4th, 1954.

Programme:

6:30 p.m.—The Candidates will be the guests of the Carnival Committee at a Banquet at the Royal George Hotel. (Formal dress).

After the banquet, a Grand Dance will be held at the National Hall, 9620 - 109 Avenue, Edmonton. Dancing will be from 9 to 12 p.m.

The Crowning of the Queen will take place at 11 o'clock at the dance.

Each contestant will be presented with flowers and a gift. During the crowning ceremonies pictures will be taken of all the candidates. The Queen will have a chance to make a trip to Los Angeles (all expenses paid) or \$200.00 in cash.

The draw for prizes will take place immediately after the Crowning of the Queen.

Boost the "YOUTH"

Pass this magazine to others after you have read it.

Encourage others to subscribe.

The Lord's Shepherd

An ageing man sat at a table sharing memories of the past with his assembled friends. He related how, as a newly-ordained bishop, he came to visit a country parish, to be met by an apologetic man informing His Excellency that the "streetcar" that was to have taken him to the residence was grazing in the field and nothing could induce it to come in. The grey story-teller laughingly and a trifle proudly disclosed that he could now collect a pension for he was at that venerable age of life when the government rewarded one for having survived the rudiments of life. He was seventy years old. He was a shepherd of Our Lord. This spent man was Archbishop Ladyka and his friends were the hundreds of priests and lay people who had assembled that Wednesday, July 14, at the St. Vladimir and Olga Cathedral in Winnipeg, to honor him on the twenty-fifth anniversary of his consecration as a bishop. He was seated as he spoke, because there was so much he wanted to tell his friends that eventually his legs could no longer hold up his tall, stooped body. So he had seated himself as would a grandfather amongst his children, and had continued with his narrative.

Twenty-five years is not a long span on the thread of life, but when that twenty-five years comes after the best, youthful years of life, when much of it must be spent in ill health, and when, in that time, ignorance, prejudice and poverty must be conquered, it is truly a long

and arduous time. And this description fits exactly the twenty-five years spent as a bishop by Basil Ladyka, O.S.B.M. Before his consecration as a bishop in 1929, His Excellency spent many years studying in the Western Ukraine and Montreal, as a missionary in Western Canada, as pastor of St. Josaphat's parish in Edmonton and as superior of the Basilian Fathers in Canada. As a bishop, his diocese extended from ocean to ocean, from the 75th parallel to the North-West Territories, for his diocese was all of Canada.

His work was that of a pioneer. While his flock were engaged in clearing land, in seeding the soil and in making a spot for themselves in their new environment, Bishop Ladyka was engaged in seeding their souls with the seeds of religion and in making a spot for God in their hearts. But he could not do this alone. He required many helpers, many clergy, but, unfortunately, of these there were a lamentable number. The need for sowers of religious seed resulted in two trips, one in 1931 and one in 1937, to the Ukraine from whence he obtained priests for his vast diocese.

Thus, equipped with an energetic and hard-working clergy, with personal courage and an unyielding faith in God, he set out on his God-appointed work. He visited his laboring flock, he encouraged them to build churches, he initiated a newspaper, the Ukrainian News, lay organizations as the Ukrainian Catholic Brotherhood, Ukrainian Ca-

tholic Women's League, Ukrainian Catholic Youth, St. Nicholas Ukrainian Catholic Mutual Benefit Association and the Missionary Society of St. Josaphat. He also encouraged young girls and boys to enter religious life so that the word of God might be brought to our people.

Again, His Excellency could not accomplish these things alone. It was for him to provide the ideas, the suggestions and for others to apply them. But oh how hard it must have been at times to provide the right inspiration and how much easier to have gone out and done things oneself! Certainly, the grace of God was essential to the work of this martyr and certainly it was forthcoming. His very presence among us today is one proof of God's grace, for His Excellency has often lingered on the brink of death. Archbishop Ladyka has himself disclosed that many-a-time, on the verge of despair and discouragement, he turned in earnest plea to Our Lady and never was refused. Many was the time he worried about his successor in the event of death, but now God had seen fit to provide him with four "sons", four bishops to whom he could entrust his inheritance: his people and their religious welfare.

At the anniversary celebrations for His Excellency, the various speakers disclosed the personality and the perseverance of this man whom we were honoring. One incident in particular come to mind for us, as it reveals his sense of humour and his philosophy. Father Kohut, now superior of the Basilian Fathers in the U.S.A., related how Bishop Ladyka found him in a tearful state

one day, because of the ungratefulness and callousness displayed by some of his people. "Have no fear," responded the bishop, putting his arms about the young priest; "the worst is yet to come!"

In the words of Right Reverend Msgr. B. Kushnir of Winnipeg, a holiday is not for one who sows, but for one who reaps. In accordance with the will of God, His Excellency has lived to reap the fruits of his labour. He certainly was deserving of the holiday declared that day, July 14, in his honor, for he had laboured long over a rocky and hilly road. His seeds have been transplanted into new generations and we, the youth of today, are one of these. We are benefiting from the foundations laid by the clergy and faithful in past years, under the guidance of Archbishop Ladyka.

[His Excellency has devoted his whole life for the glory of God, not once considering himself. In this he can serve as a constant reminder to us of the purpose of our existence; to accomplish the will of God, each in our own way. This man has prayed for all of us, so that he certainly is deserving of our prayers, too. Certainly, he is deserving of our efforts to live up to the faith he has in us to carry on his work, to contribute religious postilants from our ranks, to be a credit to the principles of our way of U.C.Y. and to take our place some day in our adult organizations.

Concrete proofs of the work of Archbishop Ladyka are in evidence all across Canada. We are fortunate to have his leadership. May God continue to further bless him our shepherd, and us, his flock.

ВИСОКА УКРАЇНСЬКА КУЛЬТУРА

Особи роджені в Канаді а не виховані в наших виховних інституціях, не знаючи української історії, літератури й культури, можуть спитати: "А чи є щось великого, світової слави, в нашій українській історії й культурі?" На мою думку, незнання своєї української історії й культури — є головною причиною, що деякі особи змінюють свої українські імена; вдають тих, котрими не є й ніколи стати не можуть; цураються й забувають про своє українське походження.

Я буду старатися коротко відповісти на це питання. Так, є щось великого й дуже великого в нашій українській історії й культурі! На доказ буду послуговуватися деякими даними з пера чужих письменників-історичів, які передають вислови чужих великих людей народів про українську історію й культуру, которую студіювали. Бо нашим, що не знають, або дуже слабо, свою історію й культуру — лише чужу й її подивляють, найбільше імпонують висказаний признання чужих одиниць. Ім чомусь більше довіряють!

Ми тут живемо серед культурних народів, стрічаємося з їхньою культурою та подивляємо її. Тут в Канаді, ми є мимоволі змушені вчитися культури інших народів, її знати, та її шанувати, хоч одночасно деякі з нас своєї культури не знають, недоцінюють її якслід, і тому при культурі інших народів почуваність як щось гіршого, меншевартного, а навіть упослідженого. А тим часом різні галузі нашої української культури є високі і ніяк не уступають чужій культурі.

Приглянемося одній галузі нашої культури, а це БАГАТСТВУ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ. З європейських мов може йти в парі з українською мовою, лише італійська мова; а між слов'янськими мовами, то українська мова зайняла перше місце.

Сорокп'ять міліонів українців уже при кінці 19-го століття уживало в літературній мові понад сто тисяч народніх слів.

Польський вчений, Бандке, що жив від 1768-го до 1835-го року, професор краківського Університету, заявив, що "Українська мова старша від багатьох інших мов, не уступає у старшинстві московській мові, ба, що більше, українська мова старша від багатьох інших мов, бо Київ процвітав уже в цей час, коли ще Москва не існувала".

Найбільший польський поет, А. Міцкевич, що жив від 1799 до 1860 р., сказав: "Українська мова краща від московської й білоруської". А московський славіст, Ісмаїл Срезневський, що жив від 1812 до 1880 року, виказував москалям, що "українська мова є окремою мовою, самостійною, та не уступає місця чеській у багатстві вислову; польській у живописності; сербській у милозвучності".

Коли Ольгерд Гедимін, литовський князь, що володів від 1341 до 1377 року, прилучив українські землі до Литви, то литовці з українською культурою прийняли на свій двір і українську мову, і нею урядували.

Літ тому кільканадцять, французький учений, Теніє, висказував, що зі стодвадцять вживаних в Європі мов, варто вчитися лише дев'ять. А між ти-

ми дев'яться європейськими мовами, на шостому місці кладе українську мову.

Це вискази чужинців про високість одної галузі української культури — рідної мови. Чи ж нема чим гордитися? Хто знає українську мову добре, той посідає великий скарб української культури, котра має шану й повагу на світовій арені.

Пригляньмося ще коротенько ЧАРІВНОСТІ УКРАЇНСЬКОЇ ПІСНІ.

В історії українського співу переломове значення здобув собі Микола Лисенко, що жив від 1842 до 1912 року. Він був світової слави композитор, що перший відкрив українську пісню для нашої музичної культури.

Зпоміж українців, що своїм співом здобули собі всесвітну славу серед чужинців є знані з давніших: Алчевський, оперовий співак у Москві; Крушельницька, опера та співачка в Італії; Менцінський, оперовий співак у Німеччині й Швеції; Мишуга, в Москві, Австрії й Італії; та новочасні — Ольга Лепкова, Марія Сокіл та Михайло Голинський.

Професор Александр Кошець, композитор і диригент, що зорганізував "Українську Капелю", здобув собі признання майже всіх деяків Європи, як "найкращий диригент найкращого хору в світі".

Німецький публіцист, К. Е. Француз, що жив від 1848 до 1904 року, написав так: "Народня українська пісня, не тільки може порівнатися з піснею кожного іншого народу, але більшість їх вона перевищає ніжним чуттям і багатством та глибиною почувань." Другий німецький учений, Боденштедт, що жив від 1819 до 1892 року, захоплений красою нашої пісні, написав: "Нема такої країни,

що у ній дерево народньої пісні принесло б такий розкішний овоч; ніде народній дух не виразився так живо, так дійсно у своїх піснях, як на Україні".

Славні чужинці признають світову славу нашій українській пісні! Чи ж не маємо бути горді нашого українського походження? Не дивно, що поет Роман Купчинський у своїй "Оді до Пісні" каже:

"Пісне! Велична, рідна Пісне!

В Тобі є все:

Без Тебе серце в грудях трісне,
З Тобою викрешемо з серця, як з
кресила

Святий огень".

—

РІШЕННЯ VI. З'ЇЗДУ УКЮ

Для збільшення активності праці Українського Католицького Юнацтва в Едмонтонськім Апостольськім Екзархаті, З'їзд УКЮ, дnia 3. липня 1954 р. запропонував таке:

1. Кожний Відділ, який ще не зробив того, хай вишиле до Єпархіальної Управи точні дані про стан членів свого Відділу.

2. Кожний Відділ хай старається збільшити своє членство і про зрост членства зараз повідомити Єпархіальну Управу.

3. Треба точно збирати членські вкладки і згідно з вимогою Статуту УКЮ частину з того пересилати до Єпархіальної Управи перед кінцем року.

4. Єпархіальна Управа хай старається частіше (навіть кожного місяця) вислати обіжники до усіх Відділів з пригадкою про усі найважні-

ші біжучі справи. Добрим було б подати проєкт на цілий рік, зі сугestіями, що коли у Відділі робити.

5. На день св. Михаїла, патрона УКЮ, кожний Відділ хач старається устроїти в себе якесь підприємство. Найкраще при тому спільно приступити до св. Тайн.

6. До журналу "Юнацтво" треба час до часу написати свої завваги, а також старатись давати дописи. Поповнити "Юнацтво" серед загалу молоді, розпродуючи у парафіях більше число примірників.

7. Єпархіальна Управа хай перевіряне давні списки Відділів, що з різних причин перестали існувати. Треба доконче поїхати на місце і допомогти організувати Відділ заново.

8. Релігійна свідомість членів УКЮ є дуже важна. Треба час до часу просити о. пароха, або когось іншого, щоб дав відповідну релігійну доповідь або конференцію у Відділі.

Підписали: о. д-р Павло Градюк,
Денис Дибський,
Маріян Процьків і
Нестор Мальований.

U.C.Y. Activities at Hafford, Sask.

I would like to give some information to the readers of this magazine about the activities of the Hafford branch of the U.C.Y. Many readers will recall Hafford as the place where our youth organization had its beginning.

The village of Hafford boasts a U.C.Y. membership of some forty young men and women. The majority of the members are high school students. Our executive consists of the following: Pres., B. Rebryna; vice-pres., E. Pobran; sec., Irene Pylypcchuk; treas., Bernadine Korchinsky. The spiritual director is Rev. M. Pylypcchuk. He is assisted in his work by Mr. M. Holota, a former national president of U.C.Y.

The Hafford U.C.Y. hold regular meetings twice a month. Rev. M. Pylypcchuk and Mr. Holota are present at all the meetings. Prior to each branch meeting the executive meets with Rev. Pylypcchuk

and Mr. Holota to plan the meeting and arrange the agenda. Besides the regular business part, we have a question box, quizzes, programmes, and games. We also have brief lectures. Everything possible is done to make the meetings interesting and attractive to the members.

In the past year our branch put on several concerts and dances. The members went carolling and donated a major portion of the money collected to the church. The U.C.Y. choir under the direction of Mr. N. Shurgut took an active part in the Marian Year celebrations in Saskatoon. Later we held our own Marian year observance in Hafford. The members put on a St. Nikolas night in the parish hall. Our branch also financed the furnishing of one room at the Sheptycky Institute in Saskatoon. The Hafford branch took upon itself to campaign for funds for the Rheumatism and Arthritis Society of

Saskatchewan. In the spring all the members bought distinct U.C.Y. sweaters and crests. Most of the members sing in the church choir.

This year our executive decided to ask every member to subscribe to the Youth Magazine. To assist the members financially, the executive agreed to finance half the cost of the subscriptions. Every member subscribed to the magazine. If every U.C.Y. branch in Canada took similar action the Youth Magazine would be in good financial standing. We are also hoping that in the coming year we will be able to give some

financial assistance to the magazine.

Our plans for the future are many. I would like to mention only one activity which we are planning to accomplish in the near future. The branch is planning to record a half-hour programme and get it on the air. By this means we are hoping to acquaint the Ukrainian Youth of Saskatchewan with some of the work we are doing and to broadcast over the air the melodious Ukrainian song and music.

With the beginning of the fall school term, we are looking forward to greater things.

—M. HOLOTA.

A Tribute to Our Ukrainian Pioneers

An Address delivered by George Woytkiw, Edmonton, on the occasion of the Blessing of the Memorial Monument to the Ukrainian Pioneers at Chipman, Alberta.

I am grateful for the opportunity offered me, on this memorable occasion, to extend greetings to this gathering from the Ukrainian Catholic Brotherhood of the Western Exarchate. This celebration today, in which his Excellency Bishop Savaryn will shortly solemnly bless the Memorial Monument, in commemoration of the coming to Canada of the early settlers of Ukrainian origin, now Ukrainian Canadian Pioneers, is truly a historic occasion in which I am proud to participate.

We of the younger generation owe much to our grandparents, the pioneers, who a little over 60 years ago, had the courage to leave their native homelands in Europe and come across the ocean to Canada, to

seek their destiny in this land of freedom and opportunity. These pioneers not knowing the English language and having practically no funds, suffered untold hardships and privations. Even to purchase a few household articles was indeed an ordeal.

These Ukrainian pioneers were honest hardworking God fearing people. They were eager to transform their abundant energy into a material well-being for themselves and their children. Through their hard work, courage and perseverance they contributed much towards the development of Western Canada. The development of Canadian Agriculture, was the greatest single contribution of the Ukrainian pioneers to the culture of this country.

About 40% of all the wheat growing land in Western Canada was brought under cultivation by the Ukrainian farmers. While I have singled out the farmers I do not forget the Ukrainian pioneer workers, who likewise contributed their energy in the development of the West. For the building of the network of Canadian Railways, the growth of our cities and towns, the expansion of the industries—Canada must to some degree be grateful to the Ukrainian pioneer workers. Certainly the Ukrainian pioneers were not the only settlers responsible for the phenomenal growth of Western Canada but they made a major contribution. The country asked for all they had and they gave all they had. There were no social security measures then. No old age pension—no family allowance—no unemployment insurance—although I will admit there was no income tax either.

When the first Ukrainian pioneers came to Canada those of the Ukrainian Catholic faith had no religious services whatsoever for about 6 years. Between 1897 and 1899 three Catholic priests, namely, Fathers Dmytriw, Tymkiw and Zaklynski came to Canada but within a year they all immigrated to the United States.

The first Ukrainian Catholic Missionaries to arrive in Canada to stay were the Basilian Fathers. Between 1902 and 1905—seven Basilian Fathers from Western Ukraine arrived in Edmonton but two were recalled to Europe, so Fathers Dydyk, Kryzanowski, Filipew, Hura and Tymochko remained as the pioneer quintet. The majority of them settled in a small monastery

at Mundare, Alberta. This pioneer quintet commenced their arduous missionary work with little or no extra help for twenty years. They suffered the same hardships and privations as the other pioneers of those early days of the West. They helped to build churches, monasteries, residences, mission stations and parish halls. The churches and parish halls, some of which are similar to this hall at Chipman, played an important part in safeguarding their religion and national culture. The halls became the place where the Ukrainian language and tradition was fostered. These Fathers taught their faithful followers the Christian principles and high moral standards. They taught them to be deeply religious, honest, hard working, thrifty and loyal citizens of Canada. All of these pioneer fathers and all the priests who followed them merit praise, but time does not permit mention of all of them.

During the last war, religious life in Eastern Europe was ruined for reasons known to all. Many Catholic priests became refugees and displaced persons in Western Europe. In the past six years, the ranks of the Ukrainian Catholic priests were swollen by the arrival in Canada of a substantial number of displaced fraternal priests of other than the Basilian Order. They found in Canada a warm hospitality and a new fatherland. They made it possible to extend religious services throughout the whole of Canada.

The existing Canada wide religious organizations for laymen such as the Ukrainian Catholic Brotherhood, Ukrainian Catholic Women's League, and Ukrainian Catholic

Youth organization, were greatly strengthened. In the past six years many new parishes have been organized, many new churches have been built and several educational institutions were acquired. Today the Ukrainian Catholics have four Exarchates or Dioceses presided by His Grace, Archbishop Ladyka and four bishops, one of which is His Excellency Bishop Neil Savaryn of the Western Exarchate who is with us here today. Much more can be said but again time does not permit elaboration.

Taking Ukrainian Canadians as a whole — the children of the original pioneers, especially the second and third generations are now numbered among the clergy, university professors, scientists, physicians and surgeons, members of Parliament, judges, mayors, lawyers, pharmacists, school teachers, master farmers, business men, etc. — in fact, they are found in every trade and profession. That is what it means to live in a democratic country of liberty and freedom.

The Ukrainian Canadians comprise the fourth largest group of the Cosmopolitan population of Canada. In Canada at the present time, there are nearly 400,000 Ukrainian Canadians, 70% of which were born in Canada.

To revert to the pioneers — on September 1, 1891, the first two Ukrainians arrived from Western Ukraine and stepped on Canadian soil. They were: Wasyl Eleniak and John Pylypiw. Wasyl Eleniak later settled in Chipman and is here with us today. Unfortunately, John Pylypiw has since passed away. Wasyl Eleniak became a successful farmer. His devotion to the Church has

gained for him the love and respect of the whole community, as well as that of a great portion of the Ukrainian Canadian population.

In conclusion I wish to congratulate and thank all the priests and all the residents of Chipman and district, for their efforts in making it possible to build the Memorial Monument. I thank you.

Let's Laugh

Susie and Jane were walking down a dark street. Jane exclaimed, "I'm sure there's a man following us. What'll we do?" Susie replied, "Let's match for him." *

Bride: "How do you like my pumpkin pie?" *

Hubby: "It's just like mother used to make — — when she was mad at dad." *

A mother was telling her six-year-old son about the golden rule. "Always remember," she said, "that we are here to help others." The youngster mulled this over for a minute and then asked: "Well, what are the others here for?" *

The way to gain a good reputation is to endeavor to be what you desire to appear. *

Employee: "I would like to ask for a small raise in my salary. I have recently got married." *

Boss: "Very sorry, but I can't help you. We are not responsible for accidents that happen to our employees outside the office."

ВЕСІЛЬНІ ЗАПРОШЕННЯ

В УКРАЇНСЬКІЙ ТА АНГЛІЙСЬКІЙ МОВАХ
ПО УМІРКОВАНИХ ЦІНАХ

Великий збір запрошеневих карток та різномінних
друкарських черенок.

Маємо теж на складі і виготовляємо картки
подяки з різних нагод.

За близчими інформаціями звертайтеся особисто
або телефоном на адресу:

UKRAINIAN NEWS

10967-97 St. – Phone 25708 – Edmonton, Alta.

DANCE to the music of “Ted & His Starlighters”

FOR THE UTMOST IN DANCING PLEASURE

TED TYRKALO

10903 - 73 Ave

Edmonton

Phone 38419

Д-Р ДМИТРО ТХІР

DR. JAMES D. TCHIR

ОКУЛІСТ — ОПТОМЕТРИСТ

214 Northgate Bldg., Ph. 41988, 10049 Jasper Ave., Edmonton

(зараз на схід від театру Кепітал)

ЕКЗАМІНУЄ ОЧІ — ПРИПАСОВУЄ ОКУЛЯРИ

Д-Р ІВАН СМУЛЬСЬКИЙ

Лікар і оператор

202 Northgate Bldg. 10049 Jasper Ave. Edmonton

(East of Capitol Theatre)

Phones: Office 41814; Res. 87441

Bus. Phone 93-6649

Res. Phone 72-8536

N. (Nick) Melnyk

Representing

MCLEAN, MELNYK & COMPANY 307 Kensington Bldg.
Insurance Brokers WINNIPEG, Manitoba.

ЧИ ВИ ЧУЛИ ПРО МОДЕРНЕ УКРАЇНСЬКЕ ФОТОГРАФІЧНЕ ЗАВЕДЕННЯ

виконує портрети, весільні знимки, великі групи, фотскопії. Крім цього викликує фільми та виконує першорядні кольорові роботи.

Alderson Photo Studio

ІВАН ЮРКІВ, власник.

10269 - 97 Street

Edmonton, Alta.

Phone 22829